

bam
bú

HEKA

Un viatge
màgic
a Egipte

Núria Pradas

Editorial Bambú és un segell
d'Editorial Casals, SA

© 2010, Núria Pradas
© 2010, Editorial Casals, SA
Tel.: 902 107 007
www.editorialbambu.com
www.bambulector.com

Disseny de la col·lecció: Miquel Puig
Disseny de la coberta: Miquel Puig

Fotografies del desplegable: Age-Fotostock,
AISA, ALBUM i Getty-Images.
Il·lustracions: Montserrat Batet

Tercera edició: novembre de 2013
ISBN: 978-84-8343-099-6
Dipòsit legal: M-34215-2010
Printed in Spain
Imprès a ANZOS, S. L., Fuenlabrada (Madrid)

Agraïm al Museu Egipci de Barcelona
l'assessorament rebut.

MUSEU
EGIPCI
DE BARCELONA

FUNDACIÓ ARQUEOLÒGICA CLOS

Per a la transcripció dels noms egipcis s'ha seguit
«La Transcripció catalana dels noms propis egipcis»,
de J. Padró. Nilus (1992)

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comu-
nicació pública o transmissió d'aquesta obra
només es pot fer amb l'autorització dels titulars,
llevat de l'excepció prevista per la llei. Si neces-
siteu fotocopiar o escanejar fragments d'aques-
ta obra, adreceu-vos a CEDRO (www.cedro.org).

Índex

Víctor	7
Tutmosis	15
Jepri	21
Hatxepsut	29
El metge	35
Waset (Tebes)	45
El soldat	53
El riu	57
Inebu-Hedj, «les muralles blanques» (Memfis).....	63
La tomba	74
La caça	82
L'enemic	94
El <i>Llibre dels Morts</i>	101
<i>Heka</i>	107

Víctor

«**L**i resultava difícil acceptar la transformació de la seva carn. Encara que ja sabia què passaria –i de tant en tant agraïa aquella perspectiva com la *confirmació* definitiva que era un Genet...»

–Víctor, fes el favor de tancar el llum i posar-te a dormir!

«...Lamentava el fet que no tingués res a dir en l'alteració del seu cos, però al mateix temps sentia curiositat per veure on el duria aquell procés. A més, era conscient que encara es trobava en plena adolescència humana...»

–Víctoooooooooor!

En Víctor va alçar els ulls del llibre que estava llegint. La veu de la mare sonava propera i amenaçadora. S'acostava el moment en què entraria a l'habitació i li arrabassaria el llibre de les mans. Com sempre!

La curiositat el va dur a desafiar una mica més l'autoritat materna; va llegir la darrera línia, en un acte ple d'heroisme.

«Quan descobriré finalment qui i què sóc?»

L'ombra de la mare es dibuixava a la paret del passadís. El temps s'esgotava i la paciència de la mare, també. Va posar curiosament el punt a la pàgina que havia acabat de llegir i va deixar el llibre a la tauleta de nit. Es va treure les ulleres i les va deixar damunt del llibre. Se les va mirar de reüll. No li agradaven aquelles ulleres; però la mare deia que eren com un tanc de combat. Indestructibles!

Finalment va apagar el llum. Les passes de la mare es van perdre passadís enllà.

En Víctor es va quedar mirant la foscor amb els ulls ben oberts. Les darreres paraules que havia llegit se li havien gravat en negreta al cervell:

«Quan descobriré finalment qui i què sóc?»

No li havia passat mai pel cap una pregunta com aquella. Va suposar que era la mena de preguntes que es feien els herois. La va repetir mentalment: «Quan descobriré finalment qui i què sóc?».

Va pensar que ell era un nen bastant normal. Un nen de dotze anys llargarut, prim, amb les cames com a filferros, i uns cabells rossencs i embullats que no hi havia pinta al món que pogués pentinar-los. Era algú que tan sols ocupava un espai, més aviat petit, a l'habitació, a casa, a l'escola, a la vida... Algú ben diferent d'Eragon, el seu heroi; això era evident! Per no tenir, no tenia ni una Saphira que li llegís els pensaments. Va somriure per sota la flassada: «Això de la Saphira sí que molaria».

Ja s'imaginava arribant a l'escola cavalcant la femella de drac, en comptes d'anar-hi amb aquell autobús que més

aviat semblava una llauna de sardines plena de nens i nenes lleganyosos i mig adormits.

Els ulls van començar a pesar-li. Amenaçaven de tancar-se-li com dues persianes metàl·liques. Però aquella pregunta li pessigollejava el cervell insistentment: «Què... sóc? Qui... sóc...?».

Aquella nit, en els seus somnis, en Víctor va cavalcar al llom d'un drac d'escates verdes i ulls vermells. Travesaven paisatges meravellosos, on els colors eren tan diferents dels que coneixia, que no tenien nom. La seva vida era com un remolí dins de les aigües serenes d'un llac blau. Ell era fort. Ell era valent. No duia aquelles ulleres horribles perquè ningú li deia què havia de fer o què havia de posar-se (i, a més, hi veia bé!). No sabia què faria l'endemà. Però de ben segur que l'endemà li portaria coses encara més meravelloses.

Es va despertar ben suat, després que la mare toqués diana amb el seu supercrit matiner. Quina manera més poc heroica de començar un nou dia! Es va alçar i va comprovar, una mica estranyat, que li feia mal tot el cos. Tenia els ossos tan cruixits com si, realment, hagués estat cavalcant tota la nit al llom d'un drac. Aquest pensament el va fer somriure mentre, sota la dutxa, provava de treure's del damunt les darreres volves dels seus somnis.

Aquell dia que començava prometia ser un dia exactament igual que tots els dies que l'havien precedit: despertador matern, dutxa i esmorzar apressat a peu dret a la cuina. Sempre era així; però mai fins ara s'havia plantejat que podia ser diferent.

Es va penjar la cartera a l'esquena i, caminant encorbat pel pes, es va dirigir cap a la parada de l'autobús que el duria fins a l'escola. Com cada dia es va trobar amb en Jaume Camperols que, ja des de bon matí, es lliurava a fer les bretolades més estrambòtiques que un es pugui imaginar; amb en Roger Miró, el rei dels acudits dolents; amb la Mariona Esteve i la seva xerrera incontrolable, i, evidentment, amb els ulls negres i misteriosos de la Clàudia, que, per desgràcia seva, semblava com si no s'hagués assabentat de la seva existència damunt del planeta Terra, i això que es coneixien des del parvulari. Com que després d'enviar-li una dotzena de mirades plenes «d'intenció», ella seguia fent veure que en Víctor era invisible, ell va decidir tancar-se en els seus pensaments. Encara mastegava aquelles paraules que l'havien impressionat tant: «Quan descobriré finalment qui i què sóc?».

I és que des que en Víctor havia llegit aquestes paraules, una mena de vol de papallones li pessigollejava la panxa. I no sabia per què. «Potser són unes paraules màgiques?», es va preguntar.

Fos com fos, el cas era que sentia dins seu una sensació nova i inexplicable. Era com si li faltés oxigen per respirar. Com si la vida se li hagués quedat petita, com passa amb els pantalons d'un any per l'altre. Era com si no en tingués prou amb les coses de cada dia, com si esperés desesperadament alguna cosa que havia d'arribar. Una cosa extraordinària. Sí, era com si esperés una resposta. Millor dit, LA RESPOSTA a aquell interrogant que se li havia clavat al cervell.

Va sacsejar el cap per espolsar-se aquella colla de pen-saments inquietants. Bé, tot plegat només devien ser pa-ranoies seves. Potser tenia raó la mare quan deia que no havia de llegir fins tan tard. Potser sí que la realitat i la fan-tasia se li havien entortolligat al cervell.

Es va proposar aterrar al món dels comuns mortals. I com que tots els comuns mortals, en aquell moment, reien d'un acudit d'en Miró, ell també es va posar a riure, encara que no sabia per què reia.

En baixar del bus, van començar a caminar amb una parsimònia exasperant (la velocitat amb què caminaven en Víctor i els seus companys era directament proporcio-nal a les poques ganes que tenien d'arribar a l'escola). Com cada dia, els va anar d'un pèl que no els tanquessin la pesa-da porta d'entrada al nas.

Van pujar trotant fins al segon pis i van obrir la por-ta de l'aula. El professor de matemàtiques estava passant llista i els va enviar la primera mirada assassina del matí. Com sempre!

Malgrat tot, en Víctor no era dels alumnes que acumu-laven esbroncades i càstigs. Era considerat pels professors com un bon noi, un alumne gens problemàtic. Era un estu-diant mitjà; un esportista regular. No parlava gaire a classe i feia els deures gairebé cada dia. Ja ho hem dit: un bon noi.

A casa tampoc no donava problemes; bé, de fet només discutia amb la mare per la mania de comprar-li ulleres patètiques i per l'altra mania, la de fer-li tancar el llum en-cara que Eragon estigués a punt d'enfrontar-se al mateix Ra'Zac.

En resum, en Víctor era un noi d'allò més normal. Un noi gairebé invisible.

Aquell dia, va seguir les classes amb tota l'atenció de què va ser capaç. A la tarda, va començar a plovisquejar i els ulls se li van quedar enredats entre les diminutes gotes de pluja que colpejaven, rítmicament, els vidres. Les veus dels professors es van convertir en una remor llunyana i el seu humor es va anar enfosquint alhora que s'enfosquia el cel. Ara, semblava com si les papallones de la panxa haguessin embogit.

En acabar les classes, tenia entrenament d'handbol. S'ho passava bé entrenant. Mai no havia faltat a un entrenament. Però sense saber ben bé per què, una idea estrafolària, nova i temerària li va creuar el cervell a la velocitat de la llum: avui faria campana!

Amb la por de qui no està acostumat a saltar-se les regles, es va escapolir de l'escola procurant que no el veiés cap professor; mirant de no ensopegar amb cap company d'equip, i, encara menys, amb l'entrenador.

No va ser una missió arriscada, com ell pensava. Al contrari, va sortir sense dificultats al carrer. Havia parat de ploure. Una pàtina d'humitat feia brillar les voreres, els cotxes, els edificis... La ciutat semblava encantada; estava humida i tènueament il·luminada per una llum boirosa.

Va pensar que el parc, aquell on de petit anava amb la mare a jugar al sorral, seria un bon lloc per passar l'estona mentre durava l'entrenament. No podia tornar a casa tan d'hora! No havia pensat cap excusa convincent i la mare tenia una vocació innata de detectiu. Bé, gairebé es podia

dir que tenia un màster detectivesc, perquè sempre acabava descobrint el que es proposava descobrir.

Després de la pluja, el parc estava molt poc concorregut. Els arbres regalimaven gotes d'aigua. Una llum grisa i misteriosa ho embolcallava tot. Hi regnava un gran silenci. Semblava un dels boscos enigmàtics que es descrivien als seus llibres de dracs.

Va seure en un banc sense preocupar-se de la humitat que li calava la roba. Però de seguida va començar a sentir el fred. El cel s'anava fent fosc i, de fet, el que li venia més de gust en aquell moment era anar a casa a berenar. Però havia pres una decisió i la mantindria. Havia estat capaç de canviar la rutina de cada dia. De trencar les normes. Per a en Víctor, era com una mena d'experiment; uns grams de novetat en la vida de cada dia. No. No es faria enrere. Bé, de fet, ja no podia fer-se enrere.

Una ombra negra el va envair:

«Quina bestiesa!», va pensar. «I quin avorriment!», va seguir rondinejant el seu cervell.

Va agafar una branca i va començar a dibuixar el contorn de la Saphira, la femella de drac d'Eragon, damunt el terra sorrenc i humit del parc. No era la primera vegada que ho feia, allò de dibuixar la Saphira, encara que normalment utilitzava paper i llapis. Enyorava no tenir a mà alguna cosa verda amb què poder representar la bella pell escatada de la Saphira.

Va pensar que estava al·lucinant de gana, o de por, perquè, tot d'un plegat, li va semblar veure una lluentor verda, a terra, dins del perfil del drac.

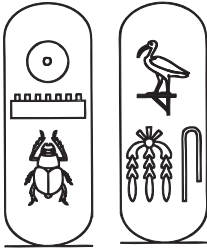
Primer es va espantar una mica; després, però, va utilitzar la raó per trobar una explicació. Segurament, allò verd, fos el que fos, devia haver quedat enterrat a poca fondària i les seves maniobres amb la branca l'havien fet sortir a la superfície. Va seguir burxant l'objecte amb la branca, fins que va quedar al descobert.

Brillava. Brillava molt. A simple vista semblava un escarabat. Però no era un escarabat normal, sinó una mena de joia molt bonica, amb una brillantor metàl·lica i maragda.

Es va inclinar per veure millor aquell objecte. El cor i la curiositat van anar més de pressa que el cap i la prudència. En Víctor va estirar la mà fins a tocar l'escarabat brillant.

Immediatament, va sentir com si un llamp li estigués travessant la mà. Després, el món va desaparèixer.

Tutmosis

Va parpellejar diverses vegades. Intentava obrir els ulls, però aquest moviment tan insignificant li suposava un esforç titànic. Se sentia el cos baldat. Es va adonar que estava estirat a terra, però no era el terra humit del parc.

Ara sí; va obrir els ulls. Ho veia tot borrós. Instintivament, va fer el gest d'apujar-se les ulleres. Però les ulleres no hi eren. El cor li va pujar a la gola. Sense ulleres era home... bé, era nen perdut. Va palpar el terra. Uf, eren allà, al seu costat! Se les va posar. La mare tenia raó: eren lletges, però fortes i no s'havien trencat. Això sí, havien quedat completament tortes, l'ull dret cap amunt i l'esquerre cap avall. Havia de girar el cap d'una manera estranya per poder veure alguna cosa. I el que va veure, a través de les ulleres guerxes, el va deixar esbalaït.

Va fer un bot feréstec; un bot que ni ell mateix es creia capaç de fer. Es va quedar mig incorporat. Li costava d'as-

similar la informació que els ulls transmetien al cervell. Una cara raríssima se'l mirava amb ulls tan esbatanats com els seus. Una cara que semblava tan espantada d'en Víctor, com en Víctor ho estava de la cara.

Les dues cares espantades es van quedar quietes, observant-se mútuament. La tensió es palpava a l'aire.

En Víctor va posar tota la seva atenció en aquella cara misteriosa. Semblava pertànyer a un noi de la seva mateixa edat. Però era ben estrany. Duia el cap gairebé pelat; només un floc de cabells, negres com la nit, li queia per la banda dreta, recollit en forma de cua. Ah!, i anava mig despullat. Duia una faldilleta –sí, sí... ho heu llegit bé– blanca que se subjectava amb un nus al davant. El noi tenia les celles negres i espesses, els ulls molt oberts i rodons, i les orelles semblaven molt grans, posades una a cada costat d'aquell cap gairebé erm.

–Qui ets tu? –va preguntar en Víctor, quequejant.

El noi també va quequejar una mica, però amb una mena de galimaties completament incomprendible.

Estava clar que no parlava català. Ni anglès. Ni francès. Ni... en què parlava aquell noi?

Es va tornar a fer el silenci. El noi de la cua, que fins ara s'havia mantingut inclinat damunt en Víctor, estudiant-lo, observant-lo com si l'extravagant fos ell, es va redreçar, tot alçant el cap com un paó, mentre creuava els braços damunt del pit en una actitud fatxenda.

Allò no pintava bé. Potser buscava brega? En Víctor va creure que el més prudent era aixecar-se i ser amable. Va allargar el braç dret cap al noi, per saludar-lo, i en

obrir la mà, que mantenia fortament tancada, per donar-l'hi, un objecte va caure a terra. Tots dos se'l van quedar mirant fixament.

L'escarabat! Amb tantes sorpreses, en Víctor havia oblidat aquella troballa verda i roent. Uf!, ara s'adonava de com li coïa la mà.

El noi estrambòtic va tornar a xerrotejar d'aquella manera estranya. Semblava molt sorprès. Es va dirigir cap a una petita taula. Al damunt, hi havia un cofre que brillava. Tot de joies incrustades l'adornaven. El noi el va obrir i en va treure un escarabat idèntic al d'en Víctor. Se li va acostar, amb el seu escarabat maragda a la mà. En Víctor va pensar que si un escarabat coïa d'aquella manera, dos podien ser molt perillosos. Així que va recular unes quantes passes, mentre que agraïa el detall amb un somriure i el refusava amb la mà.

Però el noi era tossut i, sense fer ni cas de les reticències d'en Víctor, va seguir apropant-se-li, fins que ell, de tant recular, va topar amb una paret i s'hi va quedar enganxat com una mosca.

Llavors, aquell nen estrambòtic i, probablement perillós, va recollir l'escarabat que era a terra, el que li havia caigut a en Víctor. Tant sí com no, l'hi va tornar a posar a la mà. En Víctor va poder comprovar, amb alleujament, que ara l'escarabat ja no cremava. Al contrari, una sensació plaent, un gran relaxament li va inundar el cos.

El noi va girar el seu escarabat. La part de sota era plana i tenia unes inscripcions. En Víctor el va imitar. El «seu» escarabat era idèntic. Tenia les mateixes inscripcions. Sens dubte, els escarabats eren bessons!